

JERNEJ POPOTNIK:

Žabe.

(Konec.)

ik mene je zavzdihnilo, zasoplo — dvoje prelestnih, bisernih luč se je uprlo vame.

»Oh, Darček . . .«

»Kaj je, Janica?«

»Ali nič ne slišiš? Jaz že slišim . . . Tako lepo je . . .«

Prisluhnil sem.

»Žabe . . . kaj ne?«

Jana je poskočila pred menoj, stekla korak, dva, tri, obstala in me počakala, da sem jo došel.

»Žabice, da, Darče, žabice . . . žaaabice! . . .«

Posvetil je mesec, potrosil vse morje mrakovja od vzhoda do zahoda s svojimi čistimi, mameče belimi cvetovi, razsvetlil travnike pred nama, da so se v mehkem blesku zaiskrili kakor s srebrom oblitimi v vsej svoji dolžini in širini med gozdovi v ozadju in potokom spredaj.

Vedno razločnejša je postajala pesem žab: »Rega, rega, rega, regal« —

Do pasu pogreznjena v visoko travo sva se bližala mlaki. Svet je bil tu močvirnat, prst rumena, z vodo preplavljena, da se je nama udiralo pod nogami na mehkih tleh.

Prijel sem Jano za roko. »Glej, da mi ne padeš, otrok . . . tako epolska so tu tla . . .«

Sladko se mi je zasmejala.

»Eh, kaj — saj sva blizu žab . . . prav nič se ne bojim . . .«

Iz mlake, že prav tik pred nama, pa se je razlegalo čim lepše: »Rega, rega, rega, regal«

Vmes pa je pritiskal kratki: »Kvak, kvak, kvak!« —

Jana je vzkliknila: »Sva že tu, hvala Bogu! — Pogled tam-le imam jaz svoje ležišče . . .«

Desni breg mlake je bil nekoliko višji od levega in je imel še to prednost, da je bil popolnoma suh. Tja sva krenila; Jana je zavriskala in legla na mehka, z mahom porasla tla. Okrog in okrog se je bohotilo trsje in bičje, pred nama spodaj pa se je lesketala v svetli mesečini mlaka.

»To je moj prostor, Darče! Tukaj najrajša ležim in poslušam žabji koncert . . . Zadnjič nekoč sem pri tem zadremala in zaspala in prišla šele zjutraj domov. In — ne moreš si predstavljati — —«

»Kaj je bilo?«

»Doma so mislili, da so me cigani ukradli in odnesli s seboj, in zato vso noč niso mogli zaspati . . . Ko sem jim pa povedala, kaj se mi je pripetilo — no, potem je bilo pa vse zopet dobro . . . Tako, Darko — zdaj pa poslušajva žabice!«

Ležeč na mahu med bičjem in ločjem, sva se zagledala podse v mlako. Regljanje, prihajajoče iz blatne, rumenkaste vode, se je zdaj večalo, zdaj pojemalo, zdaj za hip popolnoma potihnilo, potem pa vnovič izbruhnilo z vso silo in se mešalo z glasovi ponočnih ptic, ki so vzprhutavale nad močvirjem in izginjale v noč.

Jana se je nasmehnila.

»Tukaj bi ostala, Darko, in nikamor bi ne šla . . . Kako krasna noč! Glej, tista bleščeča zvezda na nebu — ravno nad nama je, ravno nad mlako . . .«

»To pomeni srečo . . . srečna bova še v življenju, Janica . . .«

Kakor opojena od najslajših sanj je vztrepetala: »Srečna, Darček, srečna! . . .«

»Zmerom srečna, Janica . . .«

Vzkliknila je: »Joj, zadremati se mi hoče! — Prepevajte, žabice, da ne zaspim! — — Darko, ali si tudi ti kaj truden?«

»Tudi!«

»Čakaj! Da ne zaspiva, ti bom povedala lepo pravljico, ki sem jo slišala od babice . . . Poslušajš?«

»Pripoveduj, Jana!«

»Živel je nekoč kralj, ki je imel dva sina; enega je presrčno ljubil, za drugega pa ni maral in se ga je celo sramoval, ker je bil velik siromak — bil je namreč grbast, in če si mu pogledal v obraz, si se takoj spomnil na opico. Hudo je bilo zaradi tega drugemu sinu — Peregrin mu je bilo ime — in noč in dan je prejokal v svoji sobi. Zaničevanje vsega dvora, posebno pa še lastnega očeta, ga je peklo v dno srca. Kjerkoli se je prikazal s svojo grbo, s svojim opičjim obrazom — povsod ga je pozdravil gromovit smeh, so padale nanj pozrogljive besede kakor toča v nevihti. Ni mu bilo več obstanka na dvoru. Sklene torej, da odide v daljni svet, kam daleč, daleč v tak kraj, kjer ni več teh hudobnih ljudi. Sklenjeno — storjeno. Lepega jutra si poveže culo in se odpravi na pot. Roma, roma, neprestano skozi gozdove in goščave, preko poljan in ravnin, čez hribe in doline

in tako priroma slednjič po dolgih mesecih potovanja do velike vode — do širnega jezera, iz katerega se je dvigal na sredi svetel kristalen grad. Peregrin sede k jezeru, občuduje grad, in . . . Kaj pa je to? Ali se mu sanja, ali je resnica? Vse jezero je nenadoma oživel od živali tako velikih, čudnih in strašnih, kakor jih Peregrin še v sanjah nikoli ni videl: zamahovale so s košatimi repi, sikale z dolgimi jeziki iz valovja in se oglašale z glasovi, ki so bili še najbolj podobni prašičjemu kruljenju, pomešanemu s pasjim cviljenjem. »Najbrž zmaji!« je preudaril Peregrin in se čudil, kako spretno so se vse te strašne živali sukale okrog gradu in tolkle z repi po svetlih oknih. Tistikrat se je grad hipoma močno zamajal, odprla so se široka vrata in čez jezero je švignil čoln, v čolnu pa je stala z vihrajočimi zlatimi lasmi mladenka, svetla in lepa kakor samo pomladansko solnce. Peregrinu je postalo tesno pri srcu; videl je, kako so se za čolnom besno pognali vsi zmaji, kolikor jih je bilo v jezeru, slišal, kako so loptali z režečimi rumenimi čeljustmi in cmokali z jeziki, zbal se je za krasno mladenko in je zakričal na bregu od strahu in bolesti. Tudi ona ga je zapazila iz čolna in se mu je nasmehnila, in . . .«

»Ali se ti dremlje, Janica? — In —?«

». . . Peregrin — — ah, Darček . . .«

Jana se je nasmehnila v sanjah in zaspala.

Nedolgo — in tudi meni so legle trepalnice na oči in regljanje žab v mlaki me je zazibalo v najslajše spanje.

Svetlo jutro je zaplamtelo pred nama, ko sva se prebudila iz spanja. V mlaki je bilo vse mirno, vse tiho, nobenega petja več; žabe so spale.

»Joj, prespala sva noč ob žabah . . . Solnce, solnček!«

Planila sva pokonci, spočita, od solnca oblita, na tek pripravljena.

»Solnček, solnček prekrasni!«

Jana je dvignila roke, si popravila lase na glavi in v solncu se je svetila pred menoj kakor zlata kraljičica.

Pa že sva tekla preko polja, preko rosnih travnikov, preko cve-točih livad — proti vasi.

Spotoma sem jo vprašal: »A tvoja pravljica, Jana? Kaj je bilo s Peregrinom?«

»Rešil je ono mladenko iz čolna — zakleto kraljičico, da je niso ugonobili zmaji. Dala mu je prstan, s tem prstanom na roki se je okopal v jezeru in ko je prišel iz jezera, je bil lep in mlad kakor nihče

drugi v tisti deželi. Vrnil se je k očetu in vse je bilo zopet dobro in je kraljeval potem s svojo kraljičico srečno do konca dni...«

»Lepa pravljica!... Tudi midva, Janica, se vračava od žab... Glej, že vidim našo hišo... naš grad... Jaz sem kraljič in —«

»— jaz sem kraljičica, Darko, hihih!« —

Kakor dvoje mladih jelenov sva pritekla domov v vas, obstala pod šumečo lipo in od solnca obžarjena lica so se nama svetila kakor jutranja zarja.

NANDE VIGELE:

Dete čeblja.

amica, rad bi bil labod, ki plava dan na dan po ribniku!

Tako tiho in veličastno kroži od brega k bregu, da se ponosnemu vsi umikajo, kakor bi bil njih kralj. Ko iztegne svoj vitki vrat, da se pogleda na dnu vode, se mu namrši perje, družice pa se mu preplašene umikajo.

Mamica, hotel bi biti labod tam v ribniku in prisluškovati srebrnim valčkom ter potapljati glavo na dno ribnika, iskati dragocenih biserov in obiskovati povodnega moža v njegovih kristalnih gradovih.

In ko bi bil lačen, mamica, bi priplaval k bregu in ti bi me nakrmila. Jemal bi samo iz tvojih rok kakor oni kraljevič, ki je bil začaran v laboda in ga je krmila najkrasnejša kraljična na zemlji.

Hotel bi biti oni začarani kraljevič, mamica, in samo k tebi bi prihajal, da bi me krmila. Položil bi glavo v tvoje naročje, a ti bi me gladila, mamica, samo ti, in pravila bi mi o svojem sinku. Ne bi pa vedela, da sem jaz tvoje dete.

In če bi se igral moj bratec z žogo ob ribniku tako, da bi mu padla v vodo in bi on začel plakati, bi jo jaz zopet zrinil k bregu, da bi jo mogel doseči moj bratec. On me ne bi poznal in bi rekel: »Kako dober je labod!« In nič bi ne vedel, da sem njegov bratec.

Ko pa bi se zmračilo, da bi si tudi vitki topoli ob ribniku že začeli ogrinjati črno haljino, bi priplaval na breg. Ti bi prišla, mamica, me vzela v naročje in postal bi zopet tvoj otrok. Odnese la bi me v posteljo in skupaj bi molila večerno molitev...